

“ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ..”

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ

Μοσχοβολοῦν τὰ λουλουδά—τὰ γιασεμιά, τὰ γιούλια,
τὰ ρόδα τὰ ποδέζωμα, καὶ τὰ θλιψμένα κρίνα,—
καὶ τὰ χαρούμενα πουλιά στ' ἀνθόκλαδα κρυμμένα
μ' ἔνα σκοπὸν ἀρμονικό τὸ φύσις κελαῖδοῦνε,
καὶ χαιρετοῦν τὴν ἄνοιξην ποὺ γύρω τῶν ἀπλώνει
λογιδὸν λογιδὸν τὴν ὄμορφιά, λογιδὸν λογιδὸν τὴν χάρην.

Ἄχνό μου τοιαντάφυλλο, δροσόλουστο, νωπό,
η εὐωδιά σου τί ἔγινε ποῦ ἀνάλαφρα σκορποῦσες;
Πουλάκι μου ἀπονόστομο ποῦ κρύβεις τὸ σκοπὸν
ὅπου μ' αὐτὸν τὴν ἄνοιξην σὺ πρῶτο ἐδιαλαλοῦσες;

Ποῦ εἶνε ἡ τόση σου ὄμορφιά, κ' ἡ χάρη ἡ περισσή;
Ζωὴ φωτοστεφάνωτη σ' ἀνάστημα καὶ χρῶμα;
κ' ἡ νιότη σου ἡ ἀφρόντιστη ποῦ κρύβεται ἡ χρυσῆ;

— Στὸ χῶμα! —

“Ολα βαθειά, σωριάστηκαν στὸ χῶμα
ζωὴ καὶ νιότη—κρίνα μαραμένα—
λάμψη, ὄμορφιά, καρδιά, λαχτάρα, χρῶμα,
ἀτιμπτη, ἡλιοστάλαχτη παρθένα
στὸ χῶμα ἔπεισε, στὸ χῶμα . . .”

Δέτε, εἰν' τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖ
στὰ ξέπλεκα μαλλάκια της, τοῦ γάμου;
ῷμένα τὸ στεφάνι εἶνε βαρὺ
καὶ θὰ χαθῇ μαζὶ της ἑκεῖ χάμου.

Μαζὶ της . . . — Μὲ τὴν ἀσπρὸν φορεδιά,
μαζὶ μὲ τὴν ἀγνότη τοῦ μετώπου,
μαζὶ μὲ τὴν ἀκίνητη καρδιά,
μὲ τὴν κερένιαν ὄψη τοῦ προσώπου,

Μὲ τόσα ποῦ ὄνειρεύτηκεν ἀγνὰ
ὄνειρατα, σὰν ἄγγελος κ' ἑκεῖνη,
μ' ἀτάραχα ματάκια γαλανά
ποῦ δείχγανε οὐράνια καλωδύνη.—

Μαζὶ μ' αὐτὰ κ' ἑκεῖνο θὰ χαθῇ
τάταιριαστο στεφάνι ἑκεῖ κάτου,
στολιζοντας τὴν κόρη τὴν ξανθήν
στὴν υγκτα τὴν μεγάλην τοῦ θανάτου.

Μήν κελαδῆτε ἀλόγιαστα πουλιά,
τὴν εὐωδιά μὴ χύνετε λουλούδια,
ὦ μήν ἀνθίζης πλέον πασχαλιά,
ὦ φύγετε ἀπ' τὰ στόματα τραγούδια,
“Ανθη, Πουλιά, δὲ βρίσκεται μαζὶ σας
ἡ ἀδελφή σας.”

M. A. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΤΤΙΚΑ ΕΠΙΤΑΦΙΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ¹

Γαλήνη καὶ ἡρεμία εἴνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν ἐπιτυμβίων ἀττικῶν μνημένων. “Οχι! βίαιαι! κινήσεις, ὅχι! σπαραγμός.” Η νεκρὰ παρίσταται συνήθως, ἀλλὰ ὅχι καὶ πάντοτε, καθημένη. Τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ βέβαιον σήμερον, ἐν ὧ ἀλλοτε πολλαὶ ὑπῆρχον ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ ζητήματος, ἢν ὁ καθημένος εἴνε ὁ νεκρός. “Ηρεμοὶ δὲ προσέρχονται πρὸς τὸν νεκρὸν ἡ περιστάνται αὐτὸν ἡ δεξιοῦνται οἱ οἰκεῖοι. Η πτέρυξ τοῦ περιπταμένου θανάτου μόλις που ἐπιρρίπτει τὴν σκιάνα αὐτῆς ἐπὶ τὰς τοιαύτας γλυκείας οἰκογενειακὰς σκηνάς. Σπάνια! δὲ εἴνε αἱ περιστάσεις καθ' ἃς ταράσσεται ἡ γλυπτικὴ ἡρεμία ὑπὸ γραφικῆς κινήσεως, καὶ αἱ ἐπιτάφιοι εἰκόνες προσξαρβάνουσι: χαρακτηρικὰ αὐτόχρημα τραγικὸν χωρὶς νὰ συγκινῶσι: διὰ τοῦτο περισσότερον τῶν ἡρέμων ἐκείνων καὶ ἀληθῶς κλασικῶν στηλῶν, ὅπου καὶ αὐτὴ ἡ θλιψὶς ἔχει τὸ σύμμετρον ἐκεῖνο καὶ εὔκοσμον τὸ ἀποτελοῦν οὐ μόνον τὴν χαρακτηριστικὴν ἴδιότητα, ἀλλὰ καὶ τὸ κυριώτατον θέλγητρον τοῦ κόσμου τῆς ἐκκρίτου ἀρχαιότητος. Τοιαῦται πολυκίνητοι σκηναί, ἐν αἷς ἐκτυλίσσεται ἐπὶ τῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν τὸ πάθος μᾶλλον ἀντὶ τοῦ συνήθως ἐπιδιωκομένου κάλλους εἴνε αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν θάνατον λεγχαίδων καὶ ναυαγῶν. Εἴνε ἀληθῶς τραγικὴ ἡ περιπέτεια τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, δι' ἥν μεταβάλλεται εἰς κράββατον θανάτου ἡ αἰλίνη ἐφ' ἡς ἡκούσθη πρὸ μικροῦ μόλις ἡ πρώτη ἐκείνη κραυγὴ ἡ ἀγγείλασσα εἰς τὸν οἰκον, διτὶ εἰδὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὃν νεαρὸν, σπερ ἔμελλε, φεῦ, νάραιρέσῃ τὴν ζωὴν ἐκείνης ἦτις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑπαρξίαν. Οὐχ ἡττον πολυώδυνος εἴνε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ θηκοντος ἐν τῇ μοιραίᾳ πάλη κατὰ τῶν μανιούμενων κυμάτων μακρὰν τῶν οἰκείων καὶ τοῦ οἴκου καὶ μὴ εύρισκοντος τάφον ὑπὸ τὴν ἐλαφρὸν πάτριον γέθονα, ἀλλ' ἀποτυμπανισθέντος ἀλιπλάγκτου ἐπὶ τῶν ἀτερμόνων, ύγρων κελεύθων τοῦ πελάγους. Πρὸ τοιούτων συμφορῶν ἔξωγκοῦτο ἡ καρδία, καὶ ἡ θλιψὶς προσελάχμανε διαστάσεις ἀσυμμέτρους, ἐκδηλουμένας δι' ἰδίων ὅλως ἐπιτυμβίων παραστάσεων, αἰτινες ἐπετίθεντο ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς προώρως θανούσης τλήμονος μητρὸς, ἐπὶ τοῦ κενοταφίου τοῦ ἀτυχοῦς ναυαγοῦ.

Ηόσον δὲ διάφοροι τῶν τοιούτων σπανίων γραφικῶν καὶ πολυκίνητων σκηνῶν εἴνε αἱ ἀπλαῖ, ἀλλὰ περικαλλεῖς στήλαι τῶν ἀττικῶν νεκροταφείων δύναται νὰ ἔδῃ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῶν διαφόρων ἐνταῦθι ἀποτυμπανισθέντων μεγάλων, ὡν τινα μὲν ἐλήρηθησαν ἐκ τῶν ἡδη ἐκδεδομένων πινάκων τῆς Βιενναίας ἀκαδημίας, τινὰ δὲ ἀνήκουσιν εἰς σειρὰς ἐκ τῶν κατόπιν δημοσιευθησομένων.

Ἐν τῇ στήλῃ τῆς Ἀριστούλλης² παρίσταται γυνὴ καθημένη ἐπὶ δίφρου, ἐστραχμένη πρὸς τὰ δεξιά καὶ στηρίζουσα τοὺς πόδας ἐπὶ ὑποποδίου. Φέρει

¹ Τέλος: ἔδε σελ. 293.

² Ἰδ. ἔνωτέρω Εστίας σ. 296.

